

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 16.12.2019 по 20.12.2019

2019/45

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/12/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF AZYUKOVSKA v. UKRAINE</u> (Application no. 47921/08)
Зміст:	Посилаючись пункт 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (Конвенція), заявниця у цій справі скаржилася, що тривалість кримінального провадження у її справі не відповідала вимозі «розумного строку».
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо тривалості провадження.
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/12/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF KARDAVA v. UKRAINE</u> (Application no. 19886/09)
Зміст:	Заявник у своїй заяві до Суду (подана 27 березня 2009 року) вказував на порушення статті 3 Конвенції у зв'язку із жорстоким поведінням з боку працівників правоохоронних органів і тим, що органи влади не провели розслідування його тверджень. Окрім іншого, заявник скаржився на порушення статей 2 та 3 Конвенції з причини ненадання органами влади належної медичної допомоги йому впродовж ув'язнення, що поставило його здоров'я та життя під загрозу. Після смерті заявника 7 квітня 2010 року його сестра К. висловила бажання підтримувати раніше подану заяву у цій справі.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку із жорстоким поведінням із заявником під час ув'язнення. Порушення статті 3 Конвенції у зв'язку із відсутністю ефективного розслідування тверджень заявника про жорстоке поведіння. Порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у зв'язку із неспроможністю органів влади захистити право заявника на життя.

Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF MYAKOTIN v. UKRAINE (Application no. 29389/09)
Зміст:	<p>Справа стосувалась імовірного втручання органів державної влади у право власності заявника на автомобіль. Зокрема, заявник стверджував, що він не порушив жодного законного положення, а невідповідність між положенням Кодексу про адміністративні правопорушення та Митного кодексу мала тлумачитись на його користь: провадження про адміністративне правопорушення мало бути закрито у зв'язку зі спливом строків притягнення до адміністративної відповідальності. Окрім іншого, заявник вказував, що застосування заходу конфіскації автомобіля на основі правових положень без обмежень у часі було непропорційним.</p> <p>Заявник – громадянин України, який народився 1987 року та проживає в м. Бердянську.</p> <p>22 червня 2007 року заявник отримав дозвіл на проживання, виданий іспанськими органами влади, терміном дії до 18 червня 2009 року. Заявник стверджує, що на той час він проживав в Іспанії.</p> <p>30 квітня 2008 року заявник перетнув український кордон на межі із Польщею через митний пост «Краковець». Він перебував за кермом автомобіля, який придбав в Іспанії. Під час митної перевірки заявник стверджував, що він постійно проживає в Іспанії, приїхав до України з метою продовжити навчання і зазначив про це у митній декларації. Працівник митниці Т. вирішив, що заявникові як резиденту Іспанії було дозволено тимчасово ввезти автомобіль на митну територію України до 30 червня 2008 року без сплати митних платежів.</p> <p>5 червня 2008 року заявника зупинила дорожньо-патрульна служба, і 27 червня 2008 року було складено протокол про адміністративне правопорушення, згідно з яким заявник порушив митні правила, оскільки він є резидентом України і, відповідно, має сплатити митні платежі за автомобіль у розмірі 56 394,4 гривень (приблизно 5000 євро на чай подій).</p> <p>2 липня 2008 року Львівська митниця розпочала внутрішнє розслідування щодо законності дій працівника Т.</p> <p>4 липня 2008 року Бердянська митниця конфіскувала автомобіль заявника. Справа про адміністративне правопорушення була розпочата стосовно заявника за порушення митних правил та надалі</p>

направлена до суду. Заявник обвинувачувався у перевезенні транспортного засобу через митний кордон України без проходження митного контролю і ухиленні від сплати митних платежів.

7 липня 2008 року за запитом Бердянської митниці Бердянська філія Торгово-промислової палати оцінила автомобіль заявника у 76 088 гривень (9881,56 євро).

7 липня та 21 серпня 2008 року Бердянська податкова міліція вирішила не порушувати кримінальні провадження проти заявника за ухилення від сплати податків, оскільки ствердженні збитки були нижчими за встановлений мінімум згідно з положеннями Кримінального кодексу України.

5 вересня 2008 року працівника митниці Т. було притягнуто до дисциплінарної відповідальності за неправильне застосування митних правил у справі заявника, оскільки, незважаючи на подані заявником документи, не було жодних ознак того, що заявник був постійно або тимчасово зареєстрований в українському консульстві.

20 жовтня 2008 року Бердянський місцевий відділ міліції Міністерства внутрішніх справ видав довідку про те, що місце проживання заявника було зареєстровано в м. Бердянську.

10 листопада 2008 року Бердянський місцевий суд припинив провадження у справі про порушення заявником митних правил за спливом строків давності притягнення до адміністративної відповідальності; окрім іншого, суд прийняв рішення про конфіскацію автомобіля заявника. Враховуючи всі обставини у справі, суд дійшов висновку, що заявник, будучи резидентом України, надав неправдиві відомості під час перетину кордону, і внаслідок зловживання працівниками митниці своїм службовим становищем ухилився від сплати митних платежів.

Заявник подав скаргу, в якій стверджував, що його вина не була доведена доказами, і зазначав, що надав всі необхідні документи; зокрема, заявник вказав, що працівник митниці Т. прийняв рішення, урахувавши надані ним документи. Заявник також підкреслив, що він не має постійного місця проживання в Україні з того часу, як його батьки переїхали до Іспанії, а він приїжджав до України два рази на рік для складання іспитів в університеті. Також він звернув увагу на те, що суд не обґрунтував належним чином неможливість застосування до нього штрафу, натомість конфіскував його автомобіль, що заявник оцінив як надто суворий захід на стверджуване правопорушення.

22 грудня 2008 року Запорізький обласний суд змінив рішення від 10 листопада 2008 року та визнав заявника винним у порушенні

	<p>митних правил на підставі статті 351 Митного кодексу, і вказав, що оскільки захід конфіскації може бути застосовним в будь який час, провадження проти заявника за статтею 351 Митного кодексу не може бути припинено за впливом строків притягнення до адміністративної відповідальності. На думку суду, поведінка заявника свідчила про те, що, декларуючи своє місце проживання під час перетину митного кордону, заявник мав знати про незаконність своїх дій. Зокрема, заявник не зміг відповісти суду, чому він вирішив, що Іспанія була його постійним місцем проживання. Більше того, заявник відмовився відповісти на питання суду стосовно його зареєстрованого місця проживання в м. Бердянську. Зрештою, суд підкреслив, що факт неправильного застосування митних правил працівником митниці Т. у справі заявника не спростовує вину останнього.</p> <p>За наслідками розгляду заяви у світлі положень Конвенції та прецедентної практики Суду, ЄСПЛ вказав, що оспорюваний захід конфіскації був непропорційним вчиненому правопорушенню і становив надмірний тягар для заявника.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>17/12/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>17/12/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF KRASNYUK v. UKRAINE (Application no. 66217/10)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>У своїй заяві до ЄСПЛ заявник скаржився на порушення статті 3 Конвенції (заборона катування), оскільки умови ув'язнення у Харківському СІЗО, так само, як і його доставлення на судові засідання та з них, були неприйнятними. Він також скаржився, що з ним жорстоко поводитись охоронці Олексіївської установи виконання покарань.</p> <p>Посилаючись на пункт 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) заявник скаржився, що його досудове тримання під вартою було надмірним; окрім іншого, вказував на надмірну тривалість кримінального провадження проти нього, яка не відповідала вимозі «розумного строку», що заявник вважав порушенням засад пункту 1 статті 6 Конвенції.</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

	Зокрема, заявник скаржився, що під час його перебування під вартою органи влади відмовили йому у побаченнях із Ко., яка, за його словами, була його «цивільною» дружиною.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність). Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо тривалості кримінального провадження проти заявника. Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя) щодо обмежень права заявника на побачення з Ко. в період з 5 липня 2010 року по 17 квітня 2012 року.
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF BURLAKOV AND LYSENKO v. UKRAINE (Application no. 19103/11)
Зміст:	Заявники скаржились на порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку із їх катуваннями офіцерами Служби безпеки України, і що не було проведено ефективного розслідування їх тверджень про це. Також вказували на порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту), оскільки вони не мали ефективних засобів правового захисту, включно із цивільними засобами захисту для виправлення стверджуваних порушень. Окрім іншого, заявники вказували на порушення положень статті 3 Конвенції в контексті неналежних умов, у яких вони перебували під час доставлення на судові засідання та з них, а також очікуючи на судове слухання. Посилаючись на те ж саме положення статті 3 Конвенції, другий заявник скаржився, що надана йому медична допомога під час ув'язнення не була належною. Зокрема, заявники звертали увагу на те, що їх досудове тримання під вартою суперечило пунктам 3, 4 та 5 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність). Вони стверджували, що їх досудове тримання під вартою було надмірним і вони не мали ефективної процедури для перегляду законності їх ув'язнення, їм не було забезпечено право на компенсацію за незаконне затримання.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку із жорстоким поведінням із обома заявниками. Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту) щодо обох заявників.

	<p>Порушення статті 3 Конвенції стосовно обох заявників щодо умов їх транспортування та ув'язнення протягом днів судових засідань.</p> <p>Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) стосовно обох заявників.</p> <p>Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції щодо обох заявників.</p> <p>Порушення пункту 5 статті 5 Конвенції стосовно обох заявників.</p>
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/03/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF ZAKHARCHUK v. RUSSIA (Application no. 2967/12)
Зміст:	<p>Справа стосувалася видворення заявника З. з Росії на вісім років після того, як його було засуджено за завдання тяжких тілесних ушкоджень.</p> <p>З. народився в м. Ленінграді (колишній СРСР); його мати була громадянкою СРСР, а батько – громадянином Польщі. З 1980 року З. мав польське громадянство, і прожив більшу частину свого життя в колишньому СРСР, потім у Російській Федерації, за винятком короткого періоду проживання в Польщі, коли З. був дитиною.</p> <p>З. в Росії перебував на підставі п'ятирічних дозволів на проживання. В грудні 2004 року Санкт-Петербурзький суд військового гарнізону (St Petersburg Military Garrison Court) визнав З. винним у спричиненні численних тяжких тілесних ушкоджень військовому офіцеру під час нападу групою осіб та призначив покарання у виді шести років позбавлення волі.</p> <p>З. було умовно-достроково звільнено від відбування покарання в травні 2010 року і в серпні цього ж року Міністерство юстиції прийняло рішення про видворення З. за межі країни як небажану особу до грудня 2018 року, посилаючись на його засудження за особливо тяжкий злочин та його загрозу суспільному порядку.</p> <p>З. подав скаргу на рішення про видворення, стверджуючи, що такий захід становить втручання у його право на повагу до приватного і сімейного життя, оскільки він проживав все своє життя в Росії; окрім іншого, це вплине на його відносини із матір'ю, яка проживала в Росії; З. також звернув увагу на те, що він ніколи не проживав у Польщі. Всі його скарги були відхилені, і З. було депортовано в липні 2011 року. Строк видворення закінчився в грудні 2018 року.</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

	3. скаржився, що його восьмирічний строк видворення становив втручання у його право на повагу до приватного і сімейного життя.
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF RODZEVILLO v. UKRAINE (Application no. 6128/12)
Зміст:	Посилаючись на статтю 3 Конвенції, заявник скаржився на неналежні умови свого ув'язнення у Хмельницькому СІЗО та Ладжинській установі виконання покарань. Вказував також на порушення його права на повагу до приватного і сімейного життя за статтею 8 Конвенції з причини того, що адміністрація установи виконання покарань «вкрала» його кореспонденцію. Скарга за статтею 8 Конвенції була визнана Судом явно необґрунтованою та відхилена на підставі підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку із неналежними умовами ув'язнення заявника в Ладжинській виправній колонії. Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/03/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF KHIZANISHVILI AND KANDELAKI v. GEORGIA (Application no. 25601/12)
Зміст:	Заявниками у цій справі виступили громадяни Грузії; перший заявник помер у 2017 році, і підтримувати його заяву в Суді висловила бажання його матір, яка проживає в м. Тбілісі. Заявники володіли комерційними приміщеннями в будівлі, що розташована в центрі м. Тбілісі поблизу станції метро Gotsiridze.

	<p>Будівля була демонтована в січні 2007 року за наказами адміністрації мера. З інформації, поширеної в ЗМІ, вбачалося, що демонтаж/знос будівлі був частиною кампанії по зносу будівель, які були незаконно збудовані або мали неналежний вигляд.</p> <p>Суди встановили, що демонтаж/знос будівлі не відповідав закону і місто (місцева влада) має сплатити компенсацію заявникам.</p> <p>Суд першої інстанції присудив компенсацію в розмірі 80 000 євро першому заявникові та приблизно 62 000 євро другому заявникові за їхні частки у знесеній будівлі. Розрахунок ґрунтувався на ринковій вартості без урахування вартості землі, яка була збережена.</p> <p>За результатами апеляційного оскарження присуджена судом компенсація була зменшена до 1100 євро першому заявникові та 617 євро другому заявникові, що було обґрунтовано ринковою вартістю демонтованого матеріалу.</p> <p>Верховний суд відмовив у розгляді апеляції з питань права, поданій заявниками в вересні 2011 року.</p> <p>Обґрунтовуючи свої вимоги положеннями статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності), заявники скаржилися, що присуджена компенсація не відповідала реальним втратам, яких зазнали заявники внаслідок незаконного демонтажу їхньої власності.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>17/12/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>17/12/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF YAKOVLEV v. RUSSIA <i>(Application no. 44240/12 and 2 others – see list appended)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявник скаржився, що його було ув'язнено в нелюдських і таких, що принижують людську гідність, умовах у відділку поліції з 25 по 30 листопада 2011 року та з 19 по 20 січня 2015 року, і що в нього не було ефективного засобу правового захисту в цьому відношенні.</p> <p>Зокрема, заявник вказував на те, що його ув'язнення з 19 по 20 січня 2015 року становило порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність).</p> <p>Окрім іншого, заявник скаржився, що адміністративне провадження проти нього не було справедливим, а саме: 1) він не був</p>

	представленим адвокатом під час слухань в суді апеляційної інстанції 1 грудня 2011 та 3 лютого 2015 року; 2) в нього не було можливості провести очну ставку зі свідками, які свідчили проти нього в ході адміністративного провадження, що завершилось 3 лютого 2013 року, а також йому не було повідомлено про дату та час судового засідання щодо розгляду його скарги 3 лютого 2013 року; 3) суд відмовив у забезпеченні явки декількох свідків і в перегляді відеозаписів в адміністративному провадженні, яке було завершено 17 квітня 2014 року, а також йому не було повідомлено про дату і час судового слухання в апеляції, яке відбулося 17 квітня 2014 року.
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) щодо умов ув'язнення заявника з 25 по 30 листопада 2011 року та з 19 по 20 січня 2015 року.</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту) у зв'язку із відсутністю ефективного засобу захисту щодо неналежних умов ув'язнення.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) щодо незаконного ув'язнення заявника з 19 по 20 січня 2015 року.</p> <p>Порушення пункту 1 та підпунктів «с» і «d» пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) стосовно адміністративного провадження проти заявника щодо інциденту 12 січня 2013 року.</p>
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF STARKOV AND TISHCHENKO v. RUSSIA (Applications nos. 54424/14 and 43797/16)
Зміст:	<p>Щодо заяви першого заявника № 54424/14</p> <p>12 серпня 2013 року поліція зупинила заявника та перевірила його на вживання алкоголю; було складено протокол про адміністративне правопорушення за водіння транспортного засобу у нетверезому стані.</p> <p>У невстановлену дату мировий суддя округу №1 Вольського району Саратовської області відкрив судові провадження проти заявника. Тим часом заявник відхиляв звинувачення і стверджував, що він пройшов тест на визначення вмісту алкоголю за допомогою алкотестера, який показав, що він був тверезим, і вказував на відсутність свідків під час тесту. Заявник подав клопотання до суду</p>

про виклик двох офіцерів поліції та двох свідків – Л. та Ж. для допиту та перевірки їхніх свідчень.

Мировий суддя задовольнив клопотання про виклик офіцерів поліції, проте відмовив у виклику свідків. Під час допиту офіцери поліції вказали, що намагались зупинити автомобіль заявника у зв'язку з перевищенням швидкості. Заявник проігнорував вимоги правоохоронців, тому вони переслідували його автомобіль, який надалі зупинився внаслідок зіткнення з іншим автомобілем. Офіцери поліції доставили заявника до відділку поліції, де він пройшов дихальний тест на вміст алкоголю, який визначив, що заявник був у стані сп'яніння.

12 листопада 2013 року мировий суддя визнав заявника винним у водінні транспортного засобу у нетверезому стані та призначив покарання у вигляді штрафу в розмірі 30 000 рублів з позбавленням права керувати транспортними засобами на один рік та 11 місяців. Мировий суддя обґрунтовував своє рішення матеріалами адміністративної справи та свідченнями офіцерів поліції. Заявник подав скаргу, в якій стверджував, що мировий суддя відмовив у виклику свідків, чим позбавив заявника можливості оспорювати обвинувачення проти нього.

5 грудня 2013 року Вольський окружний суд Саратовської області провів слухання щодо апеляційної скарги; суд задовольнив клопотання заявника про допит свідків Л. та Ж. і викликав їх для участі в наступному судовому засіданні. Це рішення суд апеляційної інстанції обґрунтував неможливістю переглянути справу без їх допиту. Схоже, що суд апеляційної інстанції відклав декілька наступних судових засідань у зв'язку з неявкою свідків.

20 січня 2014 року окружний суд підтримав рішення від 12 листопада 2013 року за результатами апеляційного оскарження. Свідки, які були викликані судом, але не з'явилися на судові слухання, тому суд апеляційної інстанції розглянув справу за їх відсутності.

Щодо заяви другого заявника № 43797/16

17 жовтня 2015 року офіцер патрульної (дорожньої) поліції М. склав протокол про адміністративне правопорушення, в якому вказав про відмову другого заявника пройти дихальний тест на вміст алкоголю. М. підготував протокол у присутності двох свідків – Б. та Мак. (ця подія мала місце в м. Ковдор Мурманської області).

У невстановлену дату мировий суддя округу № 5 Вольського району Саратовської області відкрив судові провадження проти заявника. Заявник скаржився, що офіцер поліції не просив його пройти дихальний тест. На підтримку свого твердження він клопотав до суду про допит офіцера поліції, який склав протокол про адміністративне

	<p>правопорушення і допит свідків. Мировий суддя звернувся до свого колеги в Мурманській області із проханням допитати свідків, вказавши, що їх свідчення є необхідними для «всебічного, повного та об'єктивного» розгляду справи другого заявника.</p> <p>28 грудня 2015 року мировий суддя в м. Ковдор допитав М., а свідки Б. і Мак. не з'явилися для допиту.</p> <p>26 січня 2016 року мировий суддя визнав другого заявника винним та призначив покарання у вигляді штрафу в розмірі 30 000 рублів з позбавленням права керувати транспортними засобами на один рік та дев'ять місяців. Мировий суддя, ухвалюючи рішення, керувався свідченнями М. і матеріалами адміністративної справи. Другий заявник подав апеляційну скаргу.</p> <p>4 березня 2016 року Вольський окружний суд Саратовської області підтримав рішення від 26 січня 2016 року.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 та підпункту «d» пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF STEPONAVIČIUS v. LITHUANIA (Application no. 6982/18)
Зміст:	Заявник скаржився, що умови його ув'язнення були неналежними і суперечили положенням статті 3 Конвенції (заборона катування).
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування).
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF ZUBENKO v. RUSSIA (Application no. 37397/15)
Зміст:	2 вересня 2014 року мировий суддя судового округу № 1 Левокумського району Ставропольського краю визнав заявника винним у відмові пройти дихальний тест на визначення вмісту алкоголю, призначивши покарання у вигляді штрафу в розмірі

	<p>30 000 рублів з позбавленням права керувати транспортними засобами на один рік та шість місяців. Заявник оскаржив рішення. 7 жовтня 2014 року Левокумський окружний суд Ставропольського краю скасував рішення від 2 вересня 2014 року та закрив провадження у справі. У невстановлену дату рішення набуло статусу остаточного.</p> <p>5 грудня 2012 року керівник патрульної (дорожньої) поліції звернувся до голови Ставропольського регіонального суду з проханням переглянути справу, аргументуючи це тим, що окружний суд не встановив дійсних обставин справи.</p> <p>18 лютого 2015 року заступник голови регіонального суду прийняв скаргу керівника патрульної поліції до провадження, а 10 березня 2015 року – скасував рішення та направив справу на новий розгляд до окружного суду.</p> <p>20 березня 2015 року (згідно з відбитком пошти) регіональний суд направив лист заявникові, інформуючи його про рішення суду від 18 лютого 2015 року та рекомендує йому подати свої заперечення у відповідь на скаргу до 25 лютого 2015 року. Заявник отримав цей лист 24 березня 2015 року.</p> <p>27 травня 2015 року окружний суд залишив рішення суду від 2 вересня 2014 року без змін. Заявник та його адвокат не були присутні на судовому слуханні.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF SHAYTILAYEVA AND DYSHNEYEVA v. RUSSIA (Applications nos. 18988/16 and 19820/16)
Зміст:	Заявниці – громадянки Росії, які на час подій, що мали місце у справі, проживали в Республіці Дагестан та Республіці Інгушетія – в регіонах, що межують із Чечнею. Вони є матерями двох чоловіків, які зникли в цих регіонах у 2012 році. Заявницям не відомо жодних новин про своїх синів до цього часу. У кожній зі справ органи влади ініціювали кримінальні розслідування обставин зникнення; обидва розслідування досі не завершені.

Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 2 Конвенції (право на життя).
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF VAKHROMEYEV AND PETROV v. RUSSIA (Applications nos. 19813/16 and 50781/16)
Зміст:	<p><i>Обставини справи першого заявника</i></p> <p>8 грудня 2014 року перший заявник – В. потрапив у дорожньо-транспортну пригоду. Згідно з результатами подальшого розслідування неналежне керування В. транспортним засобом спричинило зіткнення двох інших автомобілів, через що один із водіїв отримав тілесні ушкодження.</p> <p>У невстановлену дату Камешковський районний суд Володимирської області (районний суд) розпочав розгляд справи В.</p> <p>23 липня 2015 року районний суд задовольнив клопотання В. про виклик свідка Б. для допиту, проте відмовив у виклику Ві., М. та П. Б. – парамедика, який прибув на місце ДТП для надання медичної допомоги потерпілій особі. М. та П. були присутні під час огляду працівниками поліції місця ДТП та підготовки протоколу про адміністративне правопорушення.</p> <p>Свідок Ві. (десятирічний син В.) перебував в автомобілі заявника на момент ДТП. Суд призначив розгляд справи на 14 серпня 2015 року. 13 серпня 2015 року Б. проінформував районний суд телефоном про те, що він перебуває на лікарняному і не може прибути на 14 серпня 2015 року.</p> <p>14 серпня 2015 року суд відклав судове засідання та призначив його на нову дату – 8 вересня 2015 року.</p> <p>8 вересня 2015 року районний суд визнав В. винним у порушенні правил дорожнього руху, в результаті чого було заподіяно тілесні ушкодження, та призначив В. покарання у вигляді штрафу у розмірі 10 000 рублів. Суд заслухав показання В., двох інших водіїв, причетних до ДТП, двох офіцерів поліції, які оглядали місце події та провадили розслідування; свідок Л. Б. не з'явився на судові засідання. Згідно з протоколом судового засідання районний суд не обговорював причини відсутності свідка Б.</p> <p>В. оскаржив рішення районного суду в порядку апеляції.</p>

	<p>11 листопада 2015 року Володимирський регіональний суд підтримав рішення суду в порядку апеляції.</p> <p><i>Обставини справи другого заявника</i></p> <p>18 грудня 2015 року офіцери патрульної (дорожньої) поліції зупинили автомобіль другого заявника П.</p> <p>П. відмовився проходити дихальний тест на вміст алкоголю. Офіцер поліції А. Б. склав протокол про адміністративне правопорушення. Л. та Р. підписали його як свідки.</p> <p>29 лютого 2016 року мировий суддя судового округу № 2 Вольського району Саратовської області визнав П. винним за обвинуваченням та призначив йому покарання у вигляді штрафу в розмірі 30 000 рублів із позбавленням права керувати транспортними засобами строком на один рік та десять місяців. Мировий суддя заслухав доводи П., його адвоката й А. Б. і дослідив протокол про адміністративне правопорушення. Свідки Л. та Р. не з'явилися на судове засідання, і мировий суддя послався на їхні письмові показання. П. подав апеляційну скаргу.</p> <p>23 травня 2016 року Вольський районний суд Саратовської області підтримав рішення суду від 29 лютого 2016 року за наслідками апеляційного оскарження. Суд також заслухав Л., який вказав, що він підписав протокол про адміністративне правопорушення, чим підтвердив відмову П. пройти дихальний тест. Надалі він також стверджував, що Р. не був присутнім на момент складення протоколу про адміністративне правопорушення. П. та його адвокат також були присутні в судовому засіданні, вони надали свої пояснення до суду та питання до свідка.</p> <p>У своїх заявах до Суду, які ЄСПЛ визнав за доцільне об'єднати в межах однієї справи, заявники скаржились на те, що вони не могли досягнути можливості проведення очної ставки зі свідками або забезпечити присутність свідків зі сторони захисту.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 та підпункту «d» пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо першого заявника (заява № <u>19813/16</u>).</p> <p>Відсутність порушення пункту 1 та підпункту «d» пункту 3 статті 6 Конвенції щодо другого заявника (заява № <u>19813/16</u>).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>17/12/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>17/12/2019 (Комітет)</p>

<p>Назва:</p>	<p>CASE OF MAMOLINA v. RUSSIA (Application no. 57123/16)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Згідно з офіційною версією подій, 3 січня 2016 року заявниця, яка працювала офіціанткою та барменом у кафе, продала пиво неповнолітній особі.</p> <p>14 січня 2016 року прокуратура допитала заявницю щодо інциденту 3 січня 2016 року. Заявниця надала письмові свідчення щодо цих подій. Вона вказала, що не пам'ятає, щоб продала алкоголь неповнолітній особі.</p> <p>28 січня 2016 року заступник міжрайонного прокурора порушив адміністративне провадження проти заявниці за обвинуваченням у продажу алкоголю неповнолітнього.</p> <p>29 січня 2016 року заступник прокурора проінформував заявницю про хід провадження та повідомив її про її права, в тому числі про право на зізнання та на захисника. Під час допиту заявниця стверджувала, що не пам'ятала про продаж алкоголю неповнолітній особі 3 січня 2016 року.</p> <p>22 березня 2016 року мировий суддя судового округу № 5 Вольського району в Саратовській області визнав заявницю винною за пред'явленим обвинуваченням та призначив їй покарання у вигляді штрафу у розмірі 35 000 рублів. Заявниця та її адвокат були присутні на судовому слуханні. Заявниця зберігала мовчання. Прокурор також був присутній у судовому засіданні. Суд допитав осіб, які були присутні 3 січня 2016 року, включно з Н. – неповнолітнім, якому заявниця продала пиво, і власником кафе, та дослідив відеозапис інциденту, протокол про адміністративне правопорушення та інші документи, у т.ч. показання заявниці від 14 січня 2016 року. Заявниця оскаржила це рішення.</p> <p>6 травня 2016 року Вольський районний суд Саратовської області за результатами апеляційного розгляду підтримав рішення суду першої інстанції від 22 березня 2016 року. Заявниця не була присутня на судовому засіданні, оскільки попередньо клопотала до суду про відкладення розгляду справи у зв'язку із перебуванням на останньому місяці вагітності. Підкресливши те, що заявниця не перебувала у лікарні, суд постановив, що заявниця не надала жодних доказів того, що вона не мала змоги бути присутньою в судовому засіданні за станом здоров'я, та продовжив розгляд її апеляції.</p> <p>Районний суд переглянув справу заявниці, встановивши, що її вина підтверджується доказами, прийнятими та дослідженими мировим суддею, включно із показаннями від 14 січня 2016 року.</p>

Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 та підпункту «с» пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF BELIKOVA v. RUSSIA (Application no. 66812/17)
Зміст:	<p>6 липня 2016 року патрульна (дорожня) поліція порушила адміністративне провадження проти заявниці за відмову від проходження дихального тесту на визначення вмісту алкоголю в крові. Подія мала місце в м. Сочі Краснодарського краю.</p> <p>5 вересня 2016 року виконуючий обов'язки мирового судді округу № 1 Індустріального району м. Іжевська відкрив провадження у справі проти заявниці. Заявниця заперечувала свою винуватість. Вона стверджувала, що працівники поліції рекомендували їй не проходити дихальний тест. В іншому випадку їй довелося би провести цілий день в лікарні, її автомобіль міг би бути конфіскований, що завдало би їй клопоту у його поверненні. Надалі заявниця стверджувала, що працівники поліції не дотримались належної процедури. Зокрема, під час складення протоколу про адміністративне правопорушення не були присутні свідки. Заявниця звернулася з клопотанням до суду про виклик і допит офіцерів поліції та тих свідків, імена яких були зазначені в протоколі про адміністративне правопорушення.</p> <p>Мировий суддя відхилив клопотання. Посилаючись на протокол про адміністративне правопорушення, підготовлений одним із офіцерів поліції, та свідчення заявниці, мировий суддя визнав її винною за пред'явленим обвинуваченням та призначив покарання у вигляді штрафу у розмірі 30 000 рублів з позбавленням права керувати транспортними засобами на один рік і шість місяців. Заявниця оскаржила це рішення.</p> <p>17 жовтня 2016 року Індустріальний районний суд м. Іжевська Республіки Удмуртія розпочав апеляційний розгляд за скаргою заявниці. Заявниця підтримала свої доводи. Суд допитав П. та С., які були в автомобілі заявниці 6 липня 2016 року, коли її зупинили офіцери патрульної поліції. Обоє підтвердили відсутність свідків під час зупинки та складення адміністративного протоколу. Виконуючий обов'язки керівника патрульної поліції допитав одного із офіцерів,</p>

	<p>які були присутні під час зупинки автомобіля заявниці. Останній пояснив, що він вказав імена свідків з їх водійських посвідчень, які не містили інформації про адресу їхнього місця проживання, а інформація про адресу проживання була записана в протоколі з їхніх слів. Відповідно до поданих документів, свідки не проживали за адресами, зазначеними в протоколі про адміністративне правопорушення.</p> <p>27 лютого 2017 року районний суд підтримав рішення суду від 5 вересня 2016 року в порядку апеляції.</p> <p>Суд відхилив твердження заявниці про відсутність свідків під час зупинки її автомобіля офіцерами поліції, вказавши, що вона не зазначила про це в протоколі про адміністративне правопорушення за наявності можливості зробити таке зауваження.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 та підпункту «d» пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>17/12/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>17/03/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF A.S. v. NORWAY (Application no. 60371/15)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявниця А. – громадянка Польщі, 1968 року народження. В грудні 2009 року вона народила сина завдяки процедурі штучного запліднення. Її син не мав зареєстрованого батька, і А. одноособово відповідала за нього. Надалі служби захисту дітей отримували повідомлення від відвідувачів поліклініки та родини А. про відсутність взаємодії між нею та сином. Врешті було прийнято рішення про поміщення її сина до прийомної сім'ї у 2012 році.</p> <p>У 2014 році А. звернулась до суду із заявою про припинення такого розміщення, проте місцевий суд у березні 2015 року відхилив її заяву, відмовивши заявниці у будь-яких контактних правах та у наданні їй адреси прийомної сім'ї.</p> <p>Місцевий суд, окрім іншого, встановив, що у сина заявниці були проблеми у розвитку, які зменшились після його поміщення до прийомної сім'ї. Заявниця визнала, що рішення про опіку у 2012 році було виправданим, проте стверджувала, що її батьківські навички покращились після спеціальних курсів. Місцевий суд запитував у заявниці, чи визнає вона, що вона зневажала дитину, і не вбачав</p>

	<p>того, як вжиті нею заходи вплинули на її батьківські навички. Надалі було відзначено, що контактні сесії з її сином свідчили про те, що заявниця не могла бачити розвитку/перспектив сина та його потреб. Місцевий суд також встановив, що дитина настільки була прив'язана до прийомної сім'ї, що у разі його перевиховання йому була б спричинена шкода. Заявниці було відмовлено у наданні дозволу на апеляційну скаргу як Високим судом (the High Court), так і Верховним судом, рішення якого було постановлено в липні 2015 року.</p> <p>У своїй заяві до Суду А. скаржилась на те, що рішення про відмову у припиненні опіки над її дитиною та відмова у контакті з нею, так само як приховування адреси її місця проживання, становили втручання у її право на повагу до приватного і сімейного життя, гарантованого статтею 8 Конвенції.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/03/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF ABDI IBRAHIM v. NORWAY</u> (Application no. 15379/16)
Зміст:	<p>Заявниця М. – сомалійської національності, народилася 1993 року. У 2009 році вона народила сина в Кенії та разом з ним переїхала до Норвегії, де їй було надано статус біженця. У грудні 2010 року її сина було поміщено до прийомної сім'ї з християнським віросповіданням, хоча М. стверджувала про те, що її син має виховуватись або в її двоюрідних братів/сестер, або в сомалійській чи мусульманській сім'ї.</p> <p>Органи влади звернулись із заявою про надання дозволу на усиновлення дитини прийомною сім'єю, що передбачало б позбавлення М. материнських прав. М. подала апеляційну скаргу, вказавши, що вона не просить повернути їй дитину, оскільки та тривалий час жила у прийомній сім'ї, однак просить дозволити їй бачитись із сином, щоб передати йому культурні та релігійні традиції свого народу.</p> <p>Високий суд більшістю голосів у травні 2015 року відхилив скаргу М. і надав дозвіл на усиновлення. Окрім іншого, суд розглянув питання,</p>

	<p>пов'язані з усиновленням дитини у християнській родині, такі як етнічна приналежність, культура та релігія.</p> <p>М. було відмовлено у наданні дозволу на подачу апеляції з питань права до Верховного суду у вересні 2015 року.</p> <p>У своїй заяві до ЄСПЛ М. скаржилася, що позбавлення її батьківських прав і надання дозволу на усиновлення її дитини становили порушення прав, гарантованих статтями 8 та 9 Конвенції.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF BONDAR v. UKRAINE <i>(Application no. 7097/18)</i>
Зміст:	<p>Заявник народився 1986 року і проживає в м. Херсоні.</p> <p>2010 року він одружився з В., 12 червня 2013 року в подружжя народилась дочка М.</p> <p>15 липня 2014 року пара розлучилася.</p> <p>16 січня 2016 року суд визначив місце проживання дитини разом із матір'ю.</p> <p>Заявник порушив цивільне провадження, в якому скаржився на те, що В. перешкоджала йому бачитися з їхньою дочкою.</p> <p>У позові до суду він просив про регулярні побачення з дочкою.</p> <p>Суд першої інстанції у рішенні від 3 грудня 2015 року, зі змінами, внесеними відповідно до рішення Херсонського обласного апеляційного суду від 1 березня 2016 року, вказав, що В. не має права перешкоджати заявникові бачити дочку та брати участь у її вихованні. Суд запровадив такий графік побачень батька з дочкою: упродовж перших двох місяців – щочетверга протягом години у присутності матері дівчинки; упродовж третього, четвертого та п'ятого місяців побачення мали бути продовжені до двох годин; після цього були заплановані двогодинні зустрічі в неділю і четвер, а також упродовж дня після Нового року, Різдва, Великодня, Міжнародного жіночого дня, Дня незалежності та дня народження дитини.</p> <p>7 вересня 2016 року Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ (ВССУ) скасував рішення від 1 березня 2016 року та направив справу на новий розгляд до суду</p>

апеляційної інстанції, визначивши, що, встановлюючи графік побачень, суд неналежним чином вивчив усі обставини справи, зокрема, щоденний розклад дитини, згідно з яким вона мала відвідувати центр догляду за дітьми для спеціального лікування. 26 жовтня 2016 року Херсонський обласний апеляційний суд, вивчивши всі обставини у справі, постановив, що заявникові мають надаватися двогодинні побачення з його дочкою щонеділі в присутності її матері. ВССУ 22 червня 2017 року залишив це рішення в силі.

16 лютого 2017 року державний виконавець відкрив виконавче провадження щодо рішення суду від 26 жовтня 2016 року, а 19 лютого 2017 року відзвітував про те, що побачення між заявником і його дочкою, призначене на цей день, не відбулась, оскільки мати відмовилася відчинити двері.

21 лютого 2017 року державний виконавець прийняв постанову про накладення на В. штрафу в розмірі 1700 гривень за невиконання встановленого графіка побачень. В. оскаржила постанову, провадження щодо якої триває.

Між березнем 2017 року і жовтнем 2018 року заявник регулярно інформував державного виконавця та інші органи влади про те, що мати дочки перешкоджає йому бачити дитину на порушення встановленого графіка побачень. Він стверджував, що 19 лютого, 12 березня, 14 травня, 2 та 16 липня, 6 та 13 серпня, 10 вересня, 15 і 22 жовтня, 19 і 26 листопада, 24 грудня 2017 року, 7 січня, 4, 11 і 25 лютого, 4 березня, 8 квітня, 6, 13, 20 і 27 травня, 3 і 24 червня, 8 і 22 липня, 12 серпня, 21 жовтня 2018 року, незважаючи на спроби, не зміг побачитися зі своєю дочкою.

Деякі з побачень, які фактично відбулися, мати дитини скоротила до 20 хвилин замість встановлених судом двох годин. У своїх заявах заявник просив вжити додаткових заходів для забезпечення виконання судового рішення.

27 червня 2018 року державний виконавець вручив В. офіційний документ, у якому було вказано про необхідність виконання рішення суду про побачення.

19 липня 2018 року державний виконавець встановив, що у 2017 та 2018 роках заявник неодноразово не міг зустрітися зі своєю дочкою без об'єктивних на те підстав і що В. не завжди дотримувалася домовленості про побачення. В. була попереджена про можливість застосування до неї штрафу та кримінального покарання.

20 липня 2018 року державний виконавець вирішив накласти штраф на В. у розмірі 3400 гривень за невиконання рішення про побачення

	<p>із дочкою. Вона оскаржила це рішення, і провадження щодо нього триває.</p> <p>8 серпня 2018 року заявник безуспішно звертався з клопотанням до державного виконавця про призначення психолога для надання допомоги у реалізації виконавчого провадження.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/03/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF OOO SK STROYKOMPLEKS AND OTHERS v. RUSSIA</u> (App. No(s).7896/15; 48168/17)
Зміст:	<p>Заявники в справі – дев'ятнадцять товариств з обмеженою відповідальністю і заявниця Ш. з подвійним громадянством Росії та Ізраїлю.</p> <p>Згідно із заявою № 48168/17 заявниця Ш. була єдиним володільцем або володільцем більшої частини акцій дев'ятнадцяти компаній-заявників. Справа стосувалася провадження щодо скасування заходів забезпечення до майна компаній-заявників у зв'язку із кримінальними провадженнями, порушеними, окрім інших, проти заявниці Ш.</p> <p>У квітні 2007 року Ш., яка на час подій залишила Росію та поїхала до Ізраїлю, було пред'явлено за її відсутності обвинувачення у шахрайстві з обтяжуючими обставинами, привласненні та розтраті майна з обтяжуючими обставинами та зловживанні службовим становищем, що спричинило шкоду на загальну суму 125 мільйонів рублів.</p> <p>Упродовж досудового розслідування були проведені обшуки, вилучені документи та інші речі з приміщень компаній-заявників – «ООО SK Stroykompleks» та «ООО Signal» (заява № 7896/15); окрім іншого, ухвали були видані на вилучення майна, належного всім компаніям-заявникам.</p> <p>На цей час кримінальне розслідування зупинено, оскільки Ш. та інші обвинувачені особи перебувають у розшуку.</p>

	<p>Незважаючи на ряд клопотань до слідчих від заявників про зняття з їхнього майна обмежувальних заходів, такі заходи скасовані не були. Це суперечило судовим рішенням, якими зазначені обмежувальні заходи було визнано надмірно тривалими, непропорційними ймовірній шкоді та не релевантними справі, а на осіб, щодо яких було застосовано такі заходи, накладало несправедливий тягар. Суди також дали вказівку органам прокуратури усунути ці порушення.</p> <p>Посилаючись на положення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності), заявники стверджували, що обмежувальні заходи, які застосовувалися до їхньої власності впродовж багатьох років, і утримання органами влади певних речей порушило їхнє право на володіння майном.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/03/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF MALTSEV AND OTHERS v. RUSSIA (App. No(s). 77335/14; 77417/14; 77421/14)
Зміст:	<p>Справа стосувалась анулювання реєстрації права власності заявників на сільськогосподарські землі/угіддя, яке вони набули 2013 року.</p> <p>1995 року адміністрація колишнього колгоспу «Jeltinski» в Челябінській області передала своїм членам майнові права на земельні ділянки площею 7,8 га з власності фермерського господарства – правонаступника.</p> <p>У квітні 2013 року вісім власників майнових прав ініціювали процедуру оформлення своїх прав на 10 земельних ділянок та задля цього надали довіреність представникові. Представник обрав земельні ділянки, а землевпорядник, відповідно, здійснив розподіл землі.</p> <p>Надалі земельні ділянки були зареєстровані в Державному земельному кадастрі як сільськогосподарські землі/угіддя.</p>

	<p>У вересні 2013 року заявники придбали у власність ці 10 земельних ділянок за договорами купівлі-продажу і були зареєстровані як її власники.</p> <p>У жовтні 2013 року в земельному кадастрі було виявлено частковий збіг (накладення) між цими земельними ділянками та іншою земельною ділянкою більшого розміру, яку місцеві органи влади надали в оренду металургійній компанії ММК з 2009 року, коли земельну ділянку, яку надали в оренду, оглянули та зареєстрували в кадастрі.</p> <p>Заявники ініціювали провадження проти компетентних органів влади та ММК. Районний суд відхилив усі їхні скарги. Заявники, органи влади та ММК оскаржили це рішення суду.</p> <p>Регіональний суд частково скасував рішення районного суду. Він вказав, що земельні ділянки, що становили предмет розгляду, не були частиною землі, що належала спільно членам фермерського господарства «Jeltinskoje» (правонаступник колгоспу «Jeltinski»), і що переведення майнових прав неправильне. Реєстрація в земельному кадастрі була результатом технічної помилки з причини недотримання реєстраційної процедури, яка передувала запровадженню централізованого земельного кадастру.</p> <p>Регіональний суд встановив, що договори купівлі-продажу були недійсними і майнові права колишніх власників на землю перетворення на земельні ділянки, були відновлені. Регіональний суд анулював право заявників на земельні ділянки та постановив видалити відповідні записи із земельного кадастру. Заявники подали апеляції з питань права, однак безуспішно.</p> <p>Посилаючись на положення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності) заявники скаржилися, що вони були позбавлені своєї власності.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).
Дата прийняття:	17/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/03/2020 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF HÜSEYİN KAPLAN v. TURKEY (App. No(s).24508/09) <i>Щодо справедливої сатисфакції.</i>

Зміст:	<p>Заявник у справі – громадянин Туреччини, який народився 1949 року та проживає в м. Кириккале (Туреччина).</p> <p>Справа стосувалася провадження щодо стверджуваного заявником порушення його права в контексті статті 1 Першого протоколу до Конвенції (захист права власності).</p> <p>У рішенні по суті від 1 жовтня 2013 року Суд установив, що призначення земельної ділянки заявника для публічного користування з 1982 року без сплати компенсації становило індивідуальний та надмірний тягар у дотриманні справедливого балансу між суспільним інтересом та захистом права заявника на володіння своїм майном, в результаті чого мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.</p> <p>Це рішення Суду стосувалося вирішення питань за статтею 41 Конвенції.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Рішенням Суду заявникові було присуджено 2000 євро компенсації моральної шкоди та 2330 євро компенсації судових витрат.
Дата прийняття:	19/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF SHCHERBAK AND OTHERS v. UKRAINE <i>(Applications nos. 44689/10 and 3 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники скаржились на те, що тривалість їхніх кримінальних проваджень була несумісною з вимогою «розумного строку» і що вони не мали ефективного засобу правового захисту у зв'язку із цим.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку з надмірною тривалістю кримінального провадження. Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).
Дата прийняття:	19/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF BEZOTECHESKA v. UKRAINE <i>(Application no. 4287/19)</i>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

Зміст:	Заявниця скаржилась на те, що тривалість її цивільної справи була несумісною з вимогою «розумного строку» і що вона не мала ефективного засобу правового захисту у зв'язку із цим.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку з надмірною тривалістю цивільного провадження. Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).
Дата прийняття:	19/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF BELJAN v. BOSNIA AND HERZEGOVINA (Application no. 81142/17)
Зміст:	Заявник скаржився на надмірну тривалість адміністративного провадження у справі щодо соціальних виплат.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку з надмірною тривалістю адміністративного провадження.
Дата прийняття:	19/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF SKRYPNIKOV v. RUSSIA (Applications nos. 41785/17 and 59707/17)
Зміст:	Заявник подав дві заяви (згодом ЄСПЛ об'єднав їх в одне провадження), які стосувалися: 1) надмірної тривалості його досудового тримання під вартою; 2) відсутності швидкого перегляду законності тримання заявника під вартою.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) щодо надмірної тривалості досудового тримання під вартою. Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції щодо надмірної тривалості судового перегляду законності перебування під вартою.

Дата прийняття:	19/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF KARABULIN AND OTHERS v. RUSSIA <i>(Applications nos. 50796/17 and 3 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники скаржились на те, що тривалість кримінальних проваджень стосовно них була несумісною із вимогою «розумного строку».
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) у зв'язку із надмірною тривалістю кримінального провадження.
Дата прийняття:	19/12/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/12/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF VORONOV AND OTHERS v. RUSSIA <i>(Applications nos. 66754/13 and 10 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники скаржилися на надмірну тривалість досудового тримання їх під вартою, а також на порушення інших положень Конвенції.
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) щодо надмірної тривалості досудового тримання під вартою.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) стосовно першого заявника у зв'язку із перебуванням у металевій клітці впродовж численних судових слухань.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції у зв'язку з неналежними умовами ув'язнення під час транспортування до та із судових засідань щодо першого заявника.</p> <p>Порушення статті 3 Конвенції щодо неналежних умов ув'язнення п'ятого заявника.</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту) у зв'язку з відсутністю ефективного засобу правового захисту щодо скарги на неналежні умови ув'язнення щодо п'ятого заявника.</p> <p>Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції у зв'язку з надмірною тривалістю перегляду ув'язнення шостого заявника.</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 16.12.2019 по 20.12.2019 / Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2019. – Вип. 45. – 27 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на вебсайтах Європейського суду з прав людини:
<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,
<https://hudoc.echr.coe.int>.
2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на вебресурсах Європейського суду з прав людини.
3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua

 @supremecourt_ua